

Sofie en haar moeder ontmoeten
in de supermarkt een man
die verdacht goed op de Kerstman lijkt.
Een witte baard, rode schoenen
en hij blijkt nog iedereen te helpen ook.
Zou Sofie de echte Kerstman
gezien hebben ...?

Mixed Sources

Productgroep uit goed beheerde bossen
en andere gecontroleerde bronnen
www.fsc.org Cert no. SGS-COC-004433
© 1996 Forest Stewardship Council

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk
van de Forest-Stewardship Council (FSC) mag
dragen. Bij dit papier is het zeker dat de pro-
ductie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Herdruk 2009/467
ISBN 978 90 5958 794 6
K.B. D/2004/0147/193
Bestelnr. 60 1020 245
NUR 191

Tekeningen: Curd Wuestenberg

Verantwoordelijke uitgever
die Keure
Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge
H.R. Brugge 12.225
© Copyright die Keure, Brugge

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means
without written permission from the publisher.

AVI-niveau 9

Thema 12 Een winkelkar vol

De wilde weldoener

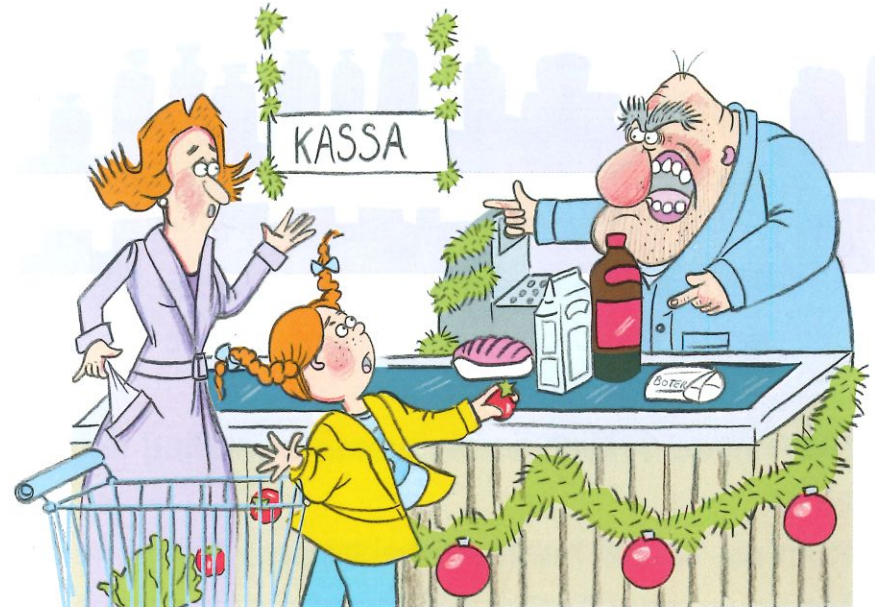

Karel Verleyen

die Keure

De wilde weldoener

‘Jammer, mevrouw!’

De man aan de kassa schudde zijn hoofd.

‘Wat wil je zeggen?’, vroeg mama.

‘Dat je de spullen moet terugleggen, mama!’

Sofie zuchtte.

‘Heel juist’, zei de man. ‘Zij snapt het.’

‘Kan het echt niet?’, vroeg mama wanhopig 📖.

‘Nee!’

‘Kom nu, ik haal mijn portefeuille en ...’

‘Mevrouw, nee! Achteruit. Er wachten nog meer mensen.’ De man was nu echt boos.

‘O, goed! Ik zal het onthouden, hufter 📖!’

Mama begon achteruit te lopen.

Of ze probeerde toch. Er stond een lange rij.

En niemand wilde plaats maken.

‘Eén ogenblik, mevrouw. Wacht eventjes.’

Een zware man met een witte baard glimlachte.

Hij schoof langs mama naar de kassa.

‘Ik zal voor mevrouw betalen’, zei de man.

Hij haalde drie biljetten van twintig euro uit zijn zak.

Toen keek hij naar het scherm van de kassa.

Hij knikte.

De man van de kassa mompelde 📖 iets en gaf het wisselgeld.

‘Loop maar door, mevrouw.’

Sofie probeerde naar de man te glimlachen.

Mama duwde de winkelkar voorbij de kassa.

Toen Sofie nog eens omkeek, wuifde 📖 de man naar haar.

Een eindje verder bleef mama staan.

De man met de baard liep voorbij.

Hij droeg rode schoenen!

‘Meneer? Kan ik ...’

Opnieuw wuifde hij en stapte dan nog sneller door.

‘Sofie! Loop achter die man aan. Vraag hem waar hij woont. Zeg hem dat ik hem zal terugbetalen.

Vandaag nog.’

Sofie holde door de schuifdeur naar buiten.
Op de parkeerplaats keek ze rond. Niemand?
Toch wel, er was veel volk, maar de man zag ze
niet. Een auto startte en reed traag achteruit.
Sofie tikte op het portierraampje.
De auto stopte. De man met de rode schoenen
draaide het raampje open.
'Meneer, waar woont u? Mama wil u terugbetalen.'
'Hoeft niet,' zei de man, 'geschenk van de
Kerstman.'

Sofie stond er als versuft bij 📖. De auto reed weg.
Het meisje keek hem met open mond na.
CHR-2005 ... Vreemde nummerplaat, dacht ze nog.
'En?' Mama was er eindelijk.
'Hij is gewoon weggereden', zei Sofie.
Ze wreef haar ogen uit en kneep in haar arm.
'Dat kan toch zomaar niet?', stoof mama op.
'Je hoeft niet terug te betalen. De Kerstman ...'
'Sofie? Wat bazel 📖 je allemaal?'
'Dat zei die man. Geschenk van de Kerstman!'
Mama begreep het nu helemaal niet meer.
'Dat is toch te gek? De milde weldoener, de
Kerstman?'
Sofie knikte, al snapte ze niet echt wat haar
moeder zei. Waarom noemde ze de man
'de wilde weldoener'?
'Weet je het zeker?', drong mama aan.
'Ja, en hij had toch een baard?'
'O ja, en hij reed zeker ook nog weg in een slee?'
'Nee! In een auto met nummerplaat CHR-2005.'
Mama pakte de arm van Sofie beet.
'Heb je dat gezien? Echt?'
'Ja, heel echt.'

Mama knikte en begon de spullen in de auto te laden.

‘Leuk toch, mama?’

‘Leuk? Het lijkt wel of we armoezaaiers 📖 zijn. Heb je die gezichten gezien aan de kassa?’

Mama zag rood van boosheid.

‘En als het nu echt de Kerstman was?’

Bijna reed mama tegen een vuilnisbak op.

‘Praat toch geen onzin, Sofie!’

Je weet best dat de Kerstman niet bestaat.

Een uitvinding die ons op kosten jaagt.

Dat is hij, die Kerstman!’

Sofie zei niets meer tot ze thuis waren.

Zij stopte groenten, sap, vlees en boter in de koelkast. Mama borg de rest van de spullen op.

‘Ik moet hem vinden’, mompelde ze wel drie keer.

‘Zet je schoentje bij de schoorsteen’, stelde Sofie voor.

‘En blijf in hinderlaag liggen 📖 tot hij komt.’

‘CHR-2005. Dat weet je zeker?’

Sofie knikte. Ja, dat wist ze nu echt wel zeker.

‘Dan vind ik hem.’

Ze holde zowat naar de telefoon.

Tien tellen later hoorde Sofie haar ratelen 📖.

Mama zou oom Bert opbellen natuurlijk.

Die was bij de politie.

Hij kon zien wie met welke nummerplaat reed.

Sofie zette de tv aan en plofte in een stoel neer.

Als ze nu begon te kijken, was er nieuws.

Dat mocht van mama.

Met wat geluk bleef ze achteraf ook kijken.

Want mama had dan allerlei dingen te doen.

‘Ook vandaag kreeg de redactie enkele telefoontjes.

Mensen kregen onverwacht geschenken.

Hun rekeningen werden betaald door ...’

'De Kerstman!', krijste Sofie.

'Mama, ze praten over de wilde weldoener op de televisie! Kom gauw!'

Die avond was er nog meer nieuws.

De wilde weldoener had heel wat mensen geholpen.

Mama bleef maar met haar hoofd schudden.

Ze kon het nog altijd niet geloven.

Toen ging de telefoon.

'Ja, Bert? Heb je het nummer?'

Mama luisterde en maakte vreemde geluidjes.

Toen legde ze de telefoon zachtjes neer.

'Dit is niet te geloven! De nummerplaat staat op naam van een P. Noël.'

'Dus toch niet de Kerstman?', vroeg Sofie.

Ze was erg ontgoocheld.

'Krijg jij geen Franse les?'

'Franse les? Wat heeft dat ermee te maken?'

'P. Noël. Père Noël. Kerstman?'

'Yes!', gilte Sofie. 'Ik heb de Kerstman gezien.'

'Ik geloof nog altijd niet dat hij bestaat, hoor.'

Mama ging naar de boekenkast.

Ze begon in een telefoonboek te bladeren.

'Noël? Noël ... Geen Noël!'

Het klonk triomfantelijk 📞.

'Mama, je hebt alleen in de gids van deze stad gezocht.'

'Waar zou hij anders wonen? In de hemel?'

Of aan de noordpool?'

Papa kwam thuis. Hij moest het verhaal horen.

'Wel,' lachte hij, 'ik wou maar dat hij altijd in de buurt was als jij gaat winkelen.'

Mama keek boos.

'Mama, kan het niet? Kan de Kerstman niet ...'

Mama mepte met het telefoonboek op de tafel.

'Sofie, ik heb er genoeg van. Stop met die onzin.

De Kerstman bestaat niet, hoor je me?

Hij bestaat niet. Ik weet niet wat die man wil, maar ik vrees dat hij gek is.

De politie gaat nu naar hem op zoek.

Ze willen weten waarom hij voor mij betaalde.'

'Omdat jij je geld niet bij je had!', gilte Sofie.

'Waarom ben je niet blij dat hij het heeft gedaan?'

'Niemand betaalt voor andere mensen.

Niemand! Dat is verdacht 📖. Heel verdacht.'

Sofie zuchtte. Grote mensen? Daar snapte ze niets van.

'En nu wil ik er niets meer over horen', zei mama.

Ze meende het. Dat was duidelijk.

De volgende dag begon Jonas over de wilde weldoener. Er stonden wel tien kinderen bij hem.

'Mijn oma heeft hem ook gezien.

Ze is heel oud, maar ze wil nog zelf winkelen.

Ze neemt altijd een briefje van vijftig euro mee.

Gisteren wilde ze koekjes en koffie kopen.

Met kerst gaan we altijd bij haar.

Dan krijgen we koekjes ...'

'Vertel toch verder!', snauwde 📖 Sofie.

'Wat is er gebeurd?'

Jonas stak zijn tong uit.

'In de winkel merkte ze dat ze het geld kwijt was.

En toen stond daar opeens die man naast haar.

Mijn oma kon wel huilen. Ze vond het heel erg.

Toen heeft die man alles betaald. Oma zei dat we morgen koekjes van de Kerstman eten.'

Sofie luisterde gespannen. 'Jouw oma geloofde ook dat hij de Kerstman was?'
Jonas haalde zijn schouders op.
'Ja of nee?', vroeg Sofie. 'Heeft ze het gezegd?'
'Van die koekjes van de Kerstman wel.'
De bel ging en ze moesten weer de klas in.
'Juf?' Sofie zat met haar vinger in de lucht.
'Ja, Sofie? Wat wil je weten?'
Opeens voelde Sofie zich vreemd.
Kon ze aan de juf vragen of die dacht dat de Kerstman ... Nee, ze deed het maar niet.
Iedereen zou haar uitlachen.
Welk kind van elf gelooft nu nog in de Kerstman?
'Niets, juf. Ik weet het al.'
Sofie had beslist dat ze het zelf zou uitzoeken.

Die middag waren de kinderen vroeg klaar op school. Iedereen mocht naar huis.
'Ook de meester en de juf willen boodschappen doen!'
Dus slenterde Sofie lekker in haar eentje door de stad.
Een gedachte spookte door haar hoofd.

Waar zou de Kerstman uithangen?
Stel dat hij nog mensen gelukkig wilde maken?
Winkelcentrum? Speelgoedzaak?
Ze koos voor het winkelcentrum.
Het was er razend druk.
Uit de luidsprekers klonken kerstliedjes.
Wel tien keer hoorde ze 'Jingle bells'.
'White Christmas' kende ze na een poosje uit haar hoofd. Ze liep de ene winkel in, de andere uit.
Opeens bleef ze als verstijfd staan.

Een zware man kwam uit een broodjeszaak naar buiten. Hij had rode schoenen aan!
Sofie holde achter hem aan. Tenminste, dat wilde ze doen. Want een groep mensen kwam uit dezelfde broodjeszaak.

Ze riepen dingen, ze wezen naar de man!
'Wie is dat toch? Hij zei dat hij de Kerstman was.'
Sofie probeerde door de groep heen te komen.
'Hij is de Kerstman!', schreeuwde ze.
'Laat me door!'

Toen ze eindelijk verder kon, was de man weg.
Ze keek nog eens in een parfumerie.
Ze liep binnen in een klerenzaak.
Daar keek ze zelfs in de pashokjes.
Geen Kerstman met rode schoenen.

Opeens had ze het! Ze kende zijn nummerplaat.
Dus kon ze naar de parkeergarage.
Als hij nog in het gebouw was, stond daar zijn auto. En die auto kon ze vinden. Als hij dan wilde weggrijden, zou ze hem tegenhouden. Ze wilde weten wie hij was.
In de parkeergarage slenterde ze tussen

de auto's. Hoe zag zijn wagen eruit?
Ze wist het niet meer. Groot en grijs, dacht ze.
Ze bekeek de nummerplaten.
De ene rij in, de andere uit. Geen CHR-2005.
Sofie zuchtte. Nee, dat zou ook niet lukken.
Net toen ze het wilde opgeven, zag ze hem.
Rustig kwam hij aanlopen.
Hij had een paar pakjes in zijn handen.
En toen hij vlak bij haar was, hoorde ze hem zingen.

'Meneer?'

De man met de rode schoenen bleef staan.

'Hallo', zei hij. 'Ken ik jou niet?'

Sofie knikte, ze was helemaal in de war.

'Juist, ik weet het weer. Het meisje in de supermarkt?' Sofie knikte opnieuw.

'En wat kan ik nu voor je doen?'

De man had een heel vriendelijk gezicht.

Zijn haar was grijs, maar nog dik.

Er zaten wel duizend rimpels rond zijn ogen.

'Ik wilde iets vragen', fluisterde Sofie.

'Dat kan', zei de man. 'Wat is de vraag?'

'Bent u de Kerstman?'

De man glimlachte. 'Wat denk je zelf?', vroeg hij.

Sofie wiebelde van de ene voet op de andere.

'Mijn moeder noemt u de wilde weldoener.'

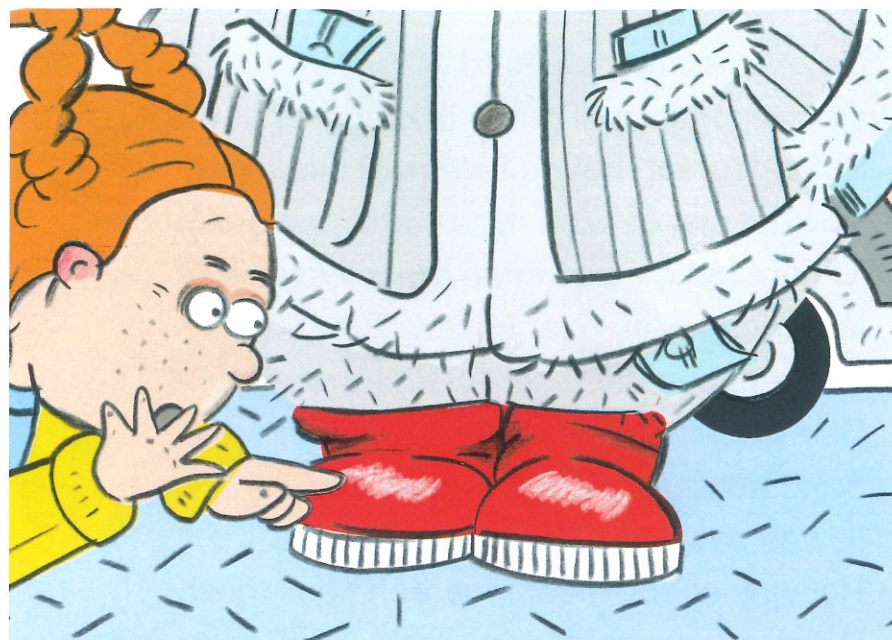
Nu moest de man heel hard lachen.

'Wilde weldoener? Waarom dan wel?'

Bedoelde ze niet *milde weldoener*?

Sofie knikte. Juist, misschien had ze het fout gehoord.

'Maar dat was geen antwoord op mijn vraag. Ik vroeg je of jij denkt dat ik de Kerstman ben.'

Sofie knikte. 'Ja, ik denk dat u dat bent.'

'Waarom denk je dat?' Hij volgde haar blik.

'Mijn rode schoenen? Leuk, niet?'

'Heel mooi', zei Sofie. 'Ik wil ook wel zulke schoenen.'

'Zullen we dan een paar voor je gaan kopen?'

Sofie schudde haar hoofd.

'Waarom niet?', vroeg de man.

'Als u de Kerstman bent, dan brengt u die toch gewoon?'

De man lachte heel hard.
'Dat is goed. Heel goed. Ik breng ze gewoon.'
Sofie begreep het nu helemaal niet meer.
'Ik weet niet eens of ik de Kerstman ben of niet.'
'U hebt het gezegd in de broodjeszaak.
Iedereen kwam naar buiten.
En ze riepen dat u de Kerstman was!'
De man schudde zijn hoofd.
'Nee, hoor! Ik heb dat niet gezegd.
Ik was daar om een broodje te eten.
Het was er vol, maar iedereen keek triest.
De mensen waren moe, denk ik.
En toen kreeg ik een gekke inval 📖.'
'O?', zei Sofie. 'Begon u te zingen of zo?
Of te dansen?'
De man lachte weer.
'Nee! Ik zei tegen de man achter de toonbank
dat hij iedereen een koek moest geven.
En een kop koffie of thee of chocola.'
Sofie keek de woorden bijna uit zijn mond.
'En toen vroeg een jongetje of ik soms de
Kerstman was. Ik heb gewoon gezegd:
'Misschien wel!' En iedereen begon te lachen.

Heerlijk toch, al die blije mensen.
Ik heb betaald en ben weggegaan.'
'Ze kwamen wel allemaal naar buiten!', zei Sofie.
'Waarom?', vroeg de man.
'Niemand betaalt toch voor andere mensen?
Dat zegt mijn moeder toch', antwoordde Sofie.
De man was weer ernstig.
Hij wreef over zijn baard.
'Ik doe het wel. Zie je, ik heet Pierre Noël.'
'Mama dacht dat het Père Noël was.'
De man knikte en haalde zijn autosleutels uit zijn
zak. 'Gisteren bedacht ik dat ook opeens.

Père Noël, Kerstman.' Hij zweeg een hele poos.

'En toen kreeg ik zo'n vreemde kriebel. Hier.'

Hij tikte op zijn borst.

'Ik ben helemaal alleen. Mijn vrouw is gestorven. Mijn kinderen wonen aan de andere kant van de wereld. Ze hebben daar een mooie baan.

Ze hebben me niet meer nodig. Dus wilde ik wat doen. Ik heb rode schoenen gekocht.'

'Rode schoenen? Maar waarom. U bent toch een man?'

'Juist, een gewone man draagt geen rode schoenen, niet? En als ik nu eens de Kerstman was? Ik kon niet in zo'n rood pak en laarzen rondlopen. Maar ik vond dat rode schoenen wel konden. Gek, niet?'

Sofie antwoordde niet.

'Ik voelde me opeens de Kerstman. Misschien was ik dat wel? Kan toch, vind je niet?'

Sofie bleef zwijgen.

Ze staaarde naar de man.

Haar mond hing wat open.

'Ik wilde het zeker weten. Hoe moest ik dat doen?'

Hij glimlachte en boog zich naar Sofie toe.

'Ik zag je moeder en jou en je had een probleem. Geen geld. En dat is nu iets wat ik wel had.'

Sofie knikte. Ze had het begrepen.

'De rest van de dag heb ik om me heen gekeken.

Ik zag een hoop mensen die ik blij kon maken.

Want geld heb ik meer dan genoeg. En dus heb ik gisteren en vandaag mensen blij gemaakt.'

Sofie knikte.

'Ze hebben het op de televisie gezegd.'

'Juist', zei de man. 'Net alsof het iets speciaals is.'

‘Dat is het toch?’, zei Sofie. ‘Niemand anders doet het.’

‘Jammer!’, zei de man. ‘Het zou toch leuk zijn mochten er meer rijke mensen rode schoenen dragen? Mochten die ook denken dat ze de Kerstman waren?’

Sofie kreeg de tijd niet om te antwoorden.

De man liep naar een auto, stapte snel in en verdween. Sofie wreef haar ogen uit. Was dat nu een auto geweest?

Of was het een slee getrokken door rendieren?

Ik oefen.

zu chte	terug leggen	terugleggen
start te	terug betalen	terugbetalen
	parkeer plaats	parkeerplaats
schud de	wissel geld	wisselgeld
antwo rdde		
specia al	broodjes zaak	broodjeszaak
redact ie	vuilnis bak	vuilnisbak
centr um	parkeer garage	parkeergarage
	portier raampje	portierraampje
	armoe zaaiers	armoezaaiers
	telefoon boek	telefoonboek
	winkel centrum	winkelcentrum
	nummer platen	nummerplaten
	par fu me rie	parfumerie
	tri om fan te lijk	trionfantelijk
	porte feuille	

Ik begrijp.

blz.

- 2 Mijn mama was **wanhopig**.
Mijn mama had **geen hoop** meer.
Ze was **ten einde raad**.

- 2 Ik zal het onthouden, **hufter!**
Ik zal het onthouden, **lomperik!**
- 3 De man van de kassa **mompelde** iets.
De man van de kassa **zei** iets **binnensmonds**.

- 3 De man **wuifde** naar haar.
De man **zwaaide** naar haar.
- 5 Sofie stond er als **versuft** bij.
Sofie was **sprakeloos**.

- 5 Wat **bazel** je allemaal?
Wat **vertel** je toch **voor onzin**?
- 6 Het lijkt wel of we **armoezaaiers** zijn.
Het lijkt wel of we **arme mensen** zijn.
- 6 Blijf **in hinderlaag liggen** tot hij komt.
Blijf **op de loer liggen** tot hij komt.
- 7 Sofie hoorde haar moeder **ratelen**.
Sofie hoorde haar moeder **druk babbelen**.
- 9 Het klonk **trionfantelijk**.
Het klonk **trots, zegevierend**.
- 10 Dat is heel **verdacht**.
Daar is iets **niet pluis**.
- 11 'Vertel toch verder!', **snauwde** Sofie.
'Vertel toch verder!', **zei** Sofie **kortaf**.
- 18 Toen kreeg hij een gekke **inval**.
Toen kreeg hij een gekke **ingeving**.
Toen kreeg hij een gek **idee**.

